

sygn. akt I ACz 1218/12

POSTANOWIENIE

dnia 4 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Elżbieta Uznańska

Sędziowie: SSA Piotr Rusin

SSA Grzegorz Krężolek

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2012 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. Ś.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...)

o odszkodowanie

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Tarnowie, I Wydział Cywilny, z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 319/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt I ACz 1218/12

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 4 września 2012 r.

Sędzia Sądu Okręgowego w Tarnowie, I Wydział Cywilny, zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 319/12, zwrócił pozew wniesiony przez Z. Ś. przeciwko Skarbowi Państwa – (...) o zapłatę odszkodowania w wysokości 700 000 zł. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że w dniu 19 kwietnia 2012 r. powód odebrał wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez przytoczenie konkretnych okoliczności faktycznych uzasadniających zgłoszone żądanie. W terminie tygodniowym, tj. do dnia 26 kwietnia 2012 r., powód jednak wskazanych w wezwaniu braków nie uzupełnił. Natomiast, już po upływie terminu, tj. w dniu 27 kwietnia 2012 r., złożył w sprawie kolejne pismo, w którym nie odniósł jednak do kwestii wskazywanych przez sąd w wezwaniu do braków formalnych pozwu, a jedynie wskazał sądowi na zmiany kodeksu postępowania cywilnego dotyczące obowiązku pouczenia stron występujących w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone w całości zażaleniem przez powoda, który w dosadnych sformułowaniach wyraził sprzeciw wobec działań sądu I instancji. Powód zaznaczył, iż w jego ocenie Sąd Okręgowy w Tarnowie jest nieudolny, a zaskarżone zarządzenie ma na celu ukrywanie niezgodnych z prawem działań rządu kierowanego przez D. T..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 130 §1 k.p.c. w wypadku, gdy wniesione pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do jego poprawienia lub uzupełnienia w terminie tygodniowym. Z kolei §2 przywołanego przepisu stanowi, że po bezskutecznym upływie terminu tygodniowego przewodniczący zwraca pismo stronie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego sformułowany został pogląd, oparty na treści art. 187 §1 pkt 2 k.p.c., wedle którego brakiem formalnym pozwu jest również całkowity brak przytoczenia w nim przez powoda okoliczności faktycznych w uzasadniających zgłoszone żądanie. Oznacza to, że również w takiej sytuacji przewodniczący ma obowiązek wezwać stronę do uzupełnienia braków pozwu na zasadach określonych w art. 130 k.p.c. (por. orzeczenie SN z dnia 13 maja 1953 r. I C 403/53, OSNC 1955, nr 1, poz. 3 oraz postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2001 r., V CKN 1713/00, Lex nr 53100). Przez podanie okoliczności faktycznych uzasadniających zgłoszone żądanie należy rozumieć sytuację, w której powód opisuje w pozwie konkretne wydarzenia historyczne, z którymi wiąże powstanie po jego stronie określonego roszczenia wobec pozwanego.

Sąd I instancji trafnie ocenił, iż pozew wniesiony przez Z. Ś. datowany na dzień 22 stycznia 2012 r. nie zawiera opisu stanu faktycznego sprawy, a jedynie rodzajowo określa zgłoszone żądanie jako roszczenie odszkodowawcze. Na podstawie treści tego pozwu, który napisany został w sposób wyjątkowo mało komunikatywny, można jedynie domyślać się, że powód jest niezadowolony z działań sądów podjętych w kilku sprawach, w których najprawdopodobniej powód był stroną (powód zidentyfikował te sprawy poprzez podanie sygnatur i określenie wydziałów sądów), a ponadto uważa, że(...)winien był zapobiec łamaniu prawa (jak należy sądzić we wspomnianych sprawach sądowych), gdyż jest zwierzchnikiem służbowym pracowników administracji rządowej. Należy jednak zauważyć, że zadaniem sądu nie jest zgadywanie, z jakich konkretnie faktów powód wywodzi swoje roszczenie. W szczególności nie jest on zobligowany do tego, aby doszukiwać się naruszeń prawa w toku wskazanych przez powoda postępowań sądowych, które mogłyby ewentualnie prowadzić do uszczerbku w majątku powoda. Do powoda należy zatem wskazanie czynności sądów, które uważa za niezgodne z prawem i pozostające w związku przyczynowym z powstałą w jego majątku szkodą. Dopiero po spełnieniu przez powoda tego warunku, można byłoby zasadnie rozważać przyznanie mu pełnomocnika z urzędu. Pełnomocnik, podobnie jak sąd, nie ma bowiem wiedzy o faktach, leżących u podstaw zgłoszonego roszczenia, a bez ich znajomości nie może efektywnie pomóc powodowi.

Wskazać też należy, że ograniczenie się przez powoda wyłącznie do ogólnikowego wskazania, że strona pozwana winna zapłacić mu odszkodowanie w wysokości 700 000 zł, gdyż nie dopełniła obowiązków określonych w Konstytucji, czyniło niemożliwym merytoryczne rozpoznanie sprawy, albowiem o zastosowaniu przepisów decydują fakty przytoczone przez powoda, nie zaś przedstawiona przez niego ocena prawna zgłoszonych żądań. W tym stanie rzeczy uzasadnione było wezwanie powoda do uzupełnienia braku formalnego pozwu. Nie ulega przy tym wątpliwości, gdyż nawet powód nie kwestionuje tego w złożonym zażaleniu, że w wyznaczonym terminie omawiany brak formalny pozwu nie został uzupełniony. Zarządzenie zwrotu pozwu było zatem działaniem zgodnym z prawem, tj. z art. 130 §2 k.p.c. Niezależnie od tego zauważyć należy, że oskarżanie sądu o nieudolność albo o chęć „tuszowania” spraw, nie stanowi merytorycznej polemiki z treścią zaskarżonego zarządzenia. Wskazana nieadekwatność argumentacji zawartej w rozpatrywanym zażaleniu również powoduje, że zażalenie to nie mogło zostać uwzględnione.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.